Франкатрипа. — Аз съм за реда.

Лекарят. — Вижте, аз съм за естественото изтекане.

Франкатрипа. — Какъ?

Бригелла. — Какво?

Лекарят, много умно и ловко. — Оставете ме да се обясня. За естественото изтекане на събитията. Вие знаете, че водата, когато е неподвижна, може да стигне и до единъ градусъ подъ нулата, безъ да замръзне. Представете си, тоя градусъ е като [illegible] езеро. Прави всичко, [illegible] да се знае, на какъвъ градусъ ще замръзне, ако не го разклю-кане съ камъни...

Излизатъ. Влиза ротата отъ краската гвардия. Де-корираните войници съ командувани отъ единъ поручикъ и отъ единъ подпоручикъ. Тоя последенъ е сякашъ брата на Анжелика. Нѣколко бу-жоа редуватъ.

Поручикътъ, малъкъ, слабъ, гордѣе се много съ своята униформа. Обича да мина предъ войницитѣ строго и да ги ругае). — Не е тъй.

Поручикътъ. — Какъ? Какъ? Защо да не дой-датъ? Сами ще ни оставятъ срещу утрия градъ?

Подпоручикътъ. — Изненада, че половината отъ полицията се е разбунтувала.

Поручикътъ. — По дяволитѣ! Страхувамъ се много да не [illegible] направятъ на парчета. (Почесва си носа съ непокорната ръка. Жена минава. Той се изправя, вдига сабята си и извиква.) Мирно! (Войницитѣ, уплашени, се подреждатъ.) Свободно! Мирно! Свободно! Хайде! По-енергично! По-остро! По-смѣло! По-мажествено!

Тръгва сабята си въ ножницата.

Подпоручикътъ (много дребенъ, плюе го трави-ната, за да не трови). — Ако-лиме ли, сеньоре Поручикъ?

Поручикътъ. — Лимаме ли, сеньоре Подпоручикъ?